

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie – Wydział III Cywilny

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Janik-Białek

Protokolant: stażysta Michalina Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2022 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **P. N. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. N. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1.270 (jednego tysiąca dwustu siedemdziesięciu) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 22 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 387 (trzystu osiemdziesięciu siedmiu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 (dwustu siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Małgorzata Janik- Białek

UZASADNIENIE

W dniu 18 listopada 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko P. N. (1) pozew o zapłatę kwoty 1.270,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty a także złożyła wnioszek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że w dniu 22 marca 2019 roku P. N. (1) zawarł z cedentem - (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę pożyczki o numerze (...), zgodnie z którą otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Umowa pożyczki została zawarta bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. W dalszej kolejności strona powodowa wskazała, że w związku z naruszeniem warunków umowy oraz upływem terminu umowa uległa rozwiązaniu, a roszczenie stało się wymagalne. Na dochodzą pozew składają się kwoty: 1.000 złotych tytułem kapitału pożyczki oraz 270 złotych tytułem prowizji za udzielenie i obsługę pożyczki. Legitymację do wytoczenia powództwa strona powodowa wywodzi z zawartej umowy cesji.

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do tut. Sądu.

W piśmie procesowym z dnia 11 maja 2020 roku, stanowiącym usunięcie braków formalnych pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, strona powodowa podtrzymała powództwo.

W dniu 3 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powódki.

W przepisany terminie pozwany P. N. (2) złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości a także złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Strona pozwana zakwestionowała wszystkie niepodpisane przez pozwanego dokumenty, fakt zawarcia przez niego rzeczony umowy, a także otrzymania z tego tytułu jakichkolwiek środków. Zdaniem pozwanego przedłożony wydruk ramowej umowy pożyczki nr (...) z dnia 21 marca 2019 roku nie dowodzi zawarcia umowy pożyczki, bowiem strona powodowa winna była wykazać wypełnienie czynności opisanych w § 8 i § 11 ramowej umowy. Zdaniem pozwanego zawarcia umowy pożyczki nie może też dowodzić potwierdzenie przelewu środków, skoro umowa pożyczki jest konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, a do jej zawarcia dochodzi przez porozumienie się stron i złożenie oświadczeń woli. Strona pozwana zakwestionowała także przelew wierzytelności wskazując, iż rzeczona wierzytelność nie została objęta umową cesji.

W replice z dnia 22 marca 2021 roku strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie wskazując, iż pozwany zalogował się na indywidualnym koncie klienta znajdującym się na platformie cedenta a następnie złożył wniosek o udzielenie pożyczki. W dniu 22 marca 2019 roku doszło do zawarcia między pozwanym a cedentem umowy pożyczki nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał kwotę w wysokości 1.000 złotych, zobowiązując się do spłaty kwoty 1.278,22 złotych, na którą złożyły się: kapitał pożyczki, prowizja w wysokości 270 złotych oraz odsetki umowne w kwocie 8,22 złotych. Umowa została zawarta na czas określony 30 dni, zaś termin spłaty został ustalony na dzień 21 kwietnia 2019 roku. Pożyczkodawca spełnił świadczenie, czego dowodzi potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki na rachunek należący do pozwanego. Strona powodowa wskazała, że wykonanie umowy rodzi obowiązek po stronie pozwanego do zwrotu świadczenia zgodnie z warunkami umowy. Strona powodowa nie zgodziła się z zarzutami dotyczącymi umowy cesji wskazując, iż jej przedmiot obejmował wierzytelność wobec pozwanego.

Zarządzeniem z dnia 9 sierpnia 2021 roku Przewodniczący zobowiązał stronę pozwaną do przedłożenia elektronicznego wyciągu z historii rachunku bankowego (...) obejmującej okres od dnia 22 marca 2019 roku do dnia 24 marca 2019 roku - w terminie 14 dni, pod rygorem zastosowania skutków określonych w art 233 § 2 k.p.c. Strona pozwana nie wykonała powyższego zobowiązania.

W piśmie procesowym z dnia 21 września 2021 roku pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie wskazując, iż aby stwierdzić, że doszło do zawarcia umowy pożyczki na odległość, strona powodowa zobowiązana była wykazać, że klient został zweryfikowany, złożył wniosek o zawarcie umowy pożyczki, otrzymał treść umowy na trwałym nośniku a także zaakceptował umowę, która została wykonana zgodnie z jej postanowieniami. Zdaniem strony pozwanej brak któregokolwiek z wymienionych elementów sprawia, że nie może być mowy o zwartej umowie pożyczki. Strona pozwana wskazała także, że skoro przelew wierzytelności dotyczył umowy ramowej nr (...), to powód nabył dokładnie takie prawa, jakie z tej umowy wynikają.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła z P. N. (1) ramową umowę pożyczki nr (...), w której wskazano dane pożyczkobiorcy: P. N. (1), numer PESEL (...), seria i numer dowodu osobistego (...), ulica, numer domu i lokalu: Ł., miejscowość: S., kod pocztowy – 70-255.

Przedmiotem umowy było udzielanie przez pożyczkodawcę pożyczkobiorcy pożyczki, którą pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić pożyczkodawcy na warunkach określonych w umowie pożyczki oraz ramowej umowie pożyczki, z uwzględnieniem rat i terminów płatności wynikających z harmonogramu. Pożyczkobiorca przez cały czas obowiązywania umowy ma prawo do otrzymania, na wniosek, w każdym czasie, bezpłatnie harmonogramu (§ 2 ust. 1 umowy).

Użyte w ramowej umowie pożyczki oraz w korespondencji między stronami umowy określenia oznaczały (§ 1 umowy):

- data spłaty: wynikający z umowy pożyczki dzień, w którym pożyczkobiorca zobowiązany jest wpłacić kwotę do spłaty na rachunek pożyczkodawcy albo podmiotu działającego na rzecz pożyczkodawcy w zakresie realizowania spłat pożyczkobiorców, z uwzględnieniem liczby i terminów płatności poszczególnych rat wynikających z harmonogramu;
- indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy: indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy prowadzony w systemie bankowości elektronicznej w walucie polskiej przez bank działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który podlega weryfikacji określonej w niniejszej umowie przez pożyczkodawcę oraz na który pożyczkodawca lub podmiot działający na rzecz pożyczkodawcy w zakresie realizowania spłat pożyczkobiorców, wypłaca kwoty wynikające z zawartej umowy pożyczki;
- indywidualne warunki umowy: warunki uzgodnione w sposób indywidualny przez pożyczkobiorcę z pożyczkodawcą, przy czym za indywidualne warunki umowy uważa się: kwotę pożyczki, okres na jaki została udzielona pożyczka, liczbę rat pożyczki oraz termin spłaty pożyczki;
- kwota pożyczki: kwota przekazana przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy pożyczkobiorcy z tytułu umowy pożyczki (kapitał pożyczki);
- kwota do spłaty: kwota do wypłaty powiększona o prowizję oraz odsetki, o których mowa w ramowej umowie pożyczki, a w przypadku nieterminowej płatności powiększona również o odsetki naliczane za nieterminową płatność;
- kwota do wypłaty: kwota wypłacona na indywidualne konto bankowe pożyczkobiorcy z tytułu umowy pożyczki;
- potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki: przesyłany pożyczkobiorcy przez pożyczkodawcę (na trwałym nośniku) dokument potwierdzający zawarcie każdej poszczególnej umowy pożyczki oraz zawierający informacje, o których mowa w art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim;
- przelew potwierdzający rejestrację: jednorazowy przelew w kwocie 0,01 zł dokonywany przez pożyczkobiorcę z jego indywidualnego rachunku bankowego z tytułu rejestracji pożyczkobiorcy na stronie internetowej, weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy, rozpatrzenia wniosku o udzielenie pożyczki, a także służący potwierdzeniu przez pożyczkobiorcę warunków ramowej umowy pożyczki;
- trwały nośnik: materiał lub urządzenie służące do przechowywania i odczytywania informacji przekazywanych pożyczkobiorcy w związku z umową, przez czas odpowiedni do celów jakim informacje te służą oraz pozwalające na odtworzenie tych informacji w niezmienionej treści;
- umowa pożyczki: oznacza jakąkolwiek (tzn. pierwszą i każdą następną) umowę pożyczki zawartą pomiędzy pożyczkodawcą a pożyczkobiorcą, poprzez zawarcie ramowej umowy pożyczki oraz uzgodnienie indywidualnych warunków umowy;

Pożyczkę uważało się za udzieloną w momencie zaksięgowania przelewu na indywidualnym rachunku bankowym pożyczkobiorcy (§ 2 ust. 2 umowy).

Pożyczka mogła zostać udzielona po spełnieniu następujących warunków (§ 3 umowy):

- pożyczkobiorca zarejestrował się na stronie internetowej pożyczkodawcy i utworzył konto użytkownika;
- pożyczkobiorca dokonał przelewu potwierdzającego rejestrację lub dokonał weryfikacji za pomocą usługi (...);
- pożyczkobiorca złożył w sposób prawidłowy wniosek o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany przez pożyczkodawcę;
- pożyczkobiorca przeszedł pozytywnie weryfikację;

- strony zawarły umowę pożyczki w sposób określony w niniejszej ramowej umowie pożyczki.

Warunkiem złożenia wniosku o udzielenie pożyczki i jej otrzymania było dokonanie przez pożyczkobiorcę rejestracji na stronie internetowej oraz utworzenie konta użytkownika, które jest aktywne w momencie składania wniosku o udzielenie pożyczki (§ 6 umowy).

Wypełniając formularz internetowy klient zobowiązany był podać następujące dane: imię i nazwisko (z użyciem polskich znaków), numer PESEL, serię i numer dowodu osobistego, datę ważności dowodu osobistego, adres zameldowania, adres korespondencyjny, adres poczty elektronicznej, aktualny numer telefonu komórkowego oraz nazwę banku, z którego zamierza dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację, określenie źródła i wysokości uzyskiwanego dochodu, wskazanie danych adresowych i kontaktowych pracodawcy, wykształcenie, informacje dotyczące posiadanego zadłużenia, informacje o swojej sytuacji finansowej (ilość spłacanych pożyczek i/lub kredytów, własność nieruchomości, trwające postępowania egzekucyjne, źródła dochodów, średnie miesięczne wydatki) oraz celu pożyczki, a ponadto klient zobowiązany był potwierdzić, że zapoznał się z ramową umową pożyczki oraz z regulaminem, zamieszczonymi na S. internetowej pożyczkodawcy (§ 6 ust. 2 umowy).

W celu potwierdzenia rejestracji za pomocą przelewu potwierdzającego rejestrację, klient zobowiązany był dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację na konto bankowe pożyczkodawcy, wpisując w tytule przelewu tekst zgodny z komunikatem otrzymanym drogą elektroniczną po poprawnym wypełnieniu formularza internetowego. W przypadku, gdy klient posiada indywidualne konto bankowe w banku niewymienionym na stronie internetowej pożyczkodawcy, pożyczkobiorca zobowiązany jest dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację zgodnie z instrukcją zamieszczoną na stronie internetowej pożyczkodawcy (§ 6 ust. 8 umowy).

Pożyczkobiorca w celu potwierdzenia rejestracji ma możliwość dokonania weryfikacji rachunku bankowego za pośrednictwem usługi (...), której zasady działania zostały wyjaśnione na stronie internetowej, przy czym pożyczkobiorca uprzednio wyraził zgodę na przeprowadzenie weryfikacji rachunku bankowego we wskazany powyżej sposób. W przypadku weryfikacji rachunku bankowego za pośrednictwem usługi instantor, pożyczkobiorca zwolniony był z obowiązku dokonywania przelewu potwierdzającego rejestrację (§ 6 ust. 9 umowy).

Po otrzymaniu przez pożyczkodawcę przelewu potwierdzającego rejestrację lub dokonaniu przez pożyczkobiorcę weryfikacji rachunku bankowego za pośrednictwem usługi (...), rejestrację uważało się za zakończoną, a klient otrzymywał tymczasowe hasło do logowania na stronie internetowej na adres poczty elektronicznej podany w formularzu internetowym, a także zyskuje status pożyczkobiorcy (§ 6 ust. 10 umowy).

Niezwłocznie po złożeniu wniosku o udzielenie pożyczki, przed zawarciem umowy pożyczki, pożyczkodawca był zobowiązany udostępnić pożyczkobiorcy (na trwałym nośniku) formularz informacyjny dotyczący pożyczki objętej wnioskiem pożyczkobiorcy, przy czym udostępnienie to nastąpi w formie pliku (...) umożliwiającego zapisanie na komputerze pożyczkobiorcy, na adres poczty elektronicznej pożyczkobiorcy podany w formularzu rejestracyjnym (§ 8 ust. 2 umowy).

Całkowity koszt udzielenia pożyczki był równy kwocie wskazanej w tabeli opłat (§ 8 ust. 3 umowy).

Umowa pożyczki wchodziła w życie w momencie, w którym pożyczkodawca podjął decyzję o udzieleniu pożyczki i poinformował o tym pożyczkobiorcę w sposób i w trybie określonym w ramowej umowie pożyczki (§ 10 umowy).

Pożyczkodawca wypłacał pożyczkę pożyczkobiorcy, przelewając pożyczkę na indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy od razu po wejściu w życie umowy pożyczki (§ 10 ust. 3 umowy).

Jeżeli pożyczka lub jej część nie zostanie uiszczona w terminie wskazanym w harmonogramie, pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty oprócz kwoty pożyczki odsetek za nieterminową płatność pożyczki, tj. za okres od daty spłaty pożyczki do dnia zaksięgowania kwoty pożyczki na koncie bankowym pożyczkodawcy (§ 15 ust. 1 umowy). Odsetki związane z nieterminową płatnością kapitału pożyczki naliczane są przez pożyczkodawcę w wysokości odsetek

maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2[1] Kodeksu cywilnego, tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki ustawowe za opóźnienie wynoszą sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych). W przypadku zmiany, będącej wynikiem zmiany w wysokości odsetek, o których mowa w art. 481 Kodeksu cywilnego, pożyczkodawca poinformuje Pożyczkobiorcę o tej zmianie niezwłocznie po jej nastąpieniu.

Sporządzono Załącznik nr 1 do umowy ramowej – tabelę opłat, zgodnie z którą oprocentowanie pożyczki wyniosło 10%, prowizja od 4,50% do 32% wypłaconej pożyczki w zależności od terminu spłaty pożyczki, informacji uzyskanej w Biurach (...), odsetki za opóźnienie spłaty pożyczki - dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie – 14% w skali roku w przypadku zmiany stopy odsetek maksymalnych za opóźnienie pożyczkodawca jest uprawniony naliczenia odsetek za zwłokę zgodnie z obowiązującą stopą odsetek maksymalnych.

Sporządzono druk oświadczenia o odstąpieniu od umowy pożyczki.

Dowód:

- ramowa umowa pożyczki z dnia 21 marca 2019 roku z załącznikami, k. 20 - 28.

W dniu 22 marca 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (pożyczkodawca) zawarła z P. N. (1) (pożyczkobiorca) umowę pożyczki nr „ (...)”, której przedmiotem było udzielenie pożyczki w kwocie 1.000 złotych. W warunkach umowy pożyczki wskazano iż: pożyczka ma nr - „ (...)”, kwota pożyczki wypłacona pożyczkobiorcy – 1000 zł, całkowita kwota pożyczki 1000 zł, prowizja – 270 zł, odsetki 8,22 zł, całkowity koszt pożyczki 278,22 zł, całkowita kwota do spłaty – 1278,22 zł, roczna stopa oprocentowania pożyczki 10%, liczba rat – 1, kwota raty – 1278,22 zł, termin spłaty pierwszej raty – 21 kwietnia 2019 roku, termin spłaty ostatniej raty pożyczki – 21 kwietnia 201 roku, (...) 1881,69%, odsetki w stosunku dziennym w przypadku odstąpienia od umowy – 0,27 zł. Wypłata pożyczki nastąpić miała na rachunek bankowy pożyczkobiorcy o numerze (...).

W umowie wskazano dane P. N. (1): nr dowodu osobistego – (...), nr telefonu – (...), adres poczty elektronicznej – (...), adres do korespondencji – ul. (...), (...)-(…) S., nr PESEL – (...).

Sporządzono formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego.

Sporządzono regulamin świadczenia przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. usług drogą elektroniczną.

Dowód:

- umowa pożyczki nr (...) z dnia 22 marca 2019 roku, k. 29;

- formularz informacyjny dot. kredytu konsumenckiego, k. 30-32;

- regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną, k. 33-34.

W dniu 22 marca 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przełała na rachunek bankowy o numerze (...) kwotę 1.000 złotych tytułem pożyczki o numerze (...) udzielonej P. N. (1).

Dowód:

- potwierdzenie przelewu, k. 36.

W dniu 3 grudnia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cedent) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cesjonariusz) umowę, której przedmiotem był bezwarunkowy i bezzwrotny przelew wierzytelności przez cedenta na rzecz cesjonariusza, które cesjonariusz nabył na własny rachunek i ryzyko (pkt 2.1 umowy). Cedent oświadczył, że przenosi na cesjonariusza wierzytelności

wymienione szczegółowo w aneksie do zawartej umowy, za cenę i na warunkach określonych w umowie, a cesjonariusz oświadczył, że wierzytelności te nabywa za cenę na warunkach określonych w umowie (pkt 2.4 umowy).

W dniu 1 października 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. aneks do umowy cesji wierzytelności z dnia 3 grudnia 2018 roku, stanowiącego integralną część umowy cesji, zgodnie z którym cedent przelał wierzytelności przysługujące od dłużników cedenta na rzecz cesjonariusza. Wszelkie dane i szczegółowe informacje dotyczące dłużników oraz ich wierzytelności zostały zawarte w załączniku nr 1 do aneksu zgodnie z § 2.2 umowy cesji. Przejście wierzytelności ujętych w załączniku nr 1 nastąpiło z chwilą podpisania aneksu.

Sporządzono Wydruk z elektronicznej listy wierzytelności stanowiący załącznik nr 1 do aneksu z dnia 1 października 2019 roku do umowy cesji z dnia 3 grudnia 2018 roku, w którym zawarto listę wierzytelności nr 11. W tabeli wskazano: „lp. 874”, „imię i nazwisko – P. N. (1)”, „nr umowy (...)”, „data umowy – 22.03.2019”, „data wygaśnięcia – 21.04.2019”, „kwota pożyczki – 1.000,00 zł”, „kwota do spłaty – 1.368,04 zł”, „ulica – Ł. 19a/22”, „nr (...)”, „email/e-mail – (...)”.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 3 grudnia 2018 roku, k. 17;
- aneks do umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 października 2019 roku, k. 18;
- wydruk z elektronicznej listy wierzytelności, k. 19.

Pismem z dnia 21 października 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawiadomiła P. N. (1) o cesji wierzytelności.

Dowód:

- zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 21 października 2019 roku, k. 35

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powód wywodzi roszczenie z umowy pożyczki nr (...) z dnia 22 marca 2019 roku, poprzedzonej ramową umową pożyczki nr (...) zawartej przez pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, na podstawie której pożyczono pozwanemu kwotę 1 000 złotych i domaga się zwrotu pożyczonej kwoty wraz z prowizją i odsetkami za opóźnienie w spłacie pożyczki. Wierzytelność z tego tytułu powód nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 3 grudnia 2018 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 993) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z przepisem ust. 2 za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Pozwany podniósł, że strona powodowa nie wykazała faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności, a także faktu zawarcia umowy i jej wykonania przez pożyczkodawcę.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Spoczywający na pozwanym obowiązek dowiedzenia okoliczności wskazujących na wygaśnięcie zobowiązania nie może wyprzedzać cięższego na powodzie obowiązku udowodnienia powództwa. Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). Obowiązek natomiast przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach. Nadto zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę natomiast winien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

Z uwagi na podniesione przez pozwanego zarzuty, na powodzie – zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. – spoczywał zatem obowiązek wykazania, że pomiędzy jego poprzednikiem prawnym a pozwanym doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki i że na jej podstawie na własność pozwanego została przeniesiona wskazana w umowie kwota pożyczki, tj. 1 000 złotych, a także że pozwany nie wywiązał się z obowiązku zwrotu pożyczki i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwem kwocie. Nadto powód winien udowodnić, że nabył przedmiotową wierzytelność.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powodowej.

Legitymacja procesowa to uprawnienie określonego podmiotu do występowania z roszczeniem przeciwko innemu podmiotowi, które znajduje oparcie bądź w określonym stosunku materialnoprawnym łączącym owe strony, bądź w ustawie. Tylko przepis prawa materialnego, stanowiącego podstawę interesu prawnego, stwarza dla określonego podmiotu legitymację procesową strony. Strona jest zatem pojęciem materialnoprawnym, a nie procesowym, a przeto o tym czy dany podmiot jest stroną postępowania cywilnego, tj., czy ma uprawnienie do wystąpienia z roszczeniem, przesądzają przepisy prawa materialnego, mające zastosowanie w konkretnym stanie faktycznym, nie zaś przepisy procesowe (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2010 r., II CSK 323/09). W procesie w charakterze stron mogą zatem występować tylko te podmioty, które są jednocześnie podmiotami stosunku prawnego będącego przedmiotem tego procesu. W każdym procesie sąd powinien przede wszystkim rozstrzygnąć, czy strony procesowe są jednocześnie stronami spornego stosunku prawnego. Ustalenie braku tej zgodności jest stwierdzeniem braku legitymacji procesowej po stronie powoda lub pozwanego, prowadzącym do oddalenia powództwa. Udzielenie pożyczki następuje na podstawie umowy pożyczkodawcy z pożyczkobiorcą i tylko te osoby będące stronami stosunku umownego albo ich następcy prawni, mają wobec siebie wynikające z tego stosunku uprawnienia i obowiązki, a co za tym idzie tylko one posiadają interes prawny do dochodzenia przed sądem określonych w umowie pożyczki praw.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Treścią umowy przelewu wierzytelności jest przeniesienie przez wierzyciela swojej wierzytelności na osobę trzecią, a skutkiem tej umowy jest wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego i zajęcie jego miejsca przez nabywcę wierzytelności. Sam stosunek zobowiązaniowy zmianie nie ulega, a w szczególności nie tworzy w jej miejsce odrębnej, nowej wierzytelności w stosunku do dłużnika. Przelew wywołuje bezpośrednie skutki wobec dłużnika, po stronie którego powstaje obowiązek świadczenia w stosunku do nabywcy wierzytelności. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu wierzytelności jest zindywidualizowanie wierzytelności. Pod pojęciem tym rozumie się jej oznaczenie przede wszystkim poprzez określenie stosunku prawnego, z którego wynika poprzez wskazanie stosunku prawnego, z którego wynika poprzez wskazanie stron stosunku prawnego, określenie świadczenia i jego przedmiotu. W wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku (III CKN 423/98) Sąd Najwyższy wskazał, że zbycie wierzytelności jest skuteczne, gdy co prawda w umowie przelewu nie została ona dokładnie zindywidualizowana, ale jest to możliwe przy pomocy analizowanego stosunku prawnego, z którego ona wynika. Wskazać nadto należy, że w judykaturze akceptowany jest pogląd, że wykazanie określonego faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy może nastąpić nie tylko na podstawie treści całego dokumentu ale również i na podstawie wyciągu z niego, zwłaszcza w sytuacji, gdy dokument obejmuje znaczną ilość pozycji (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 czerwca 2014 roku, V ACz 577/14).

W ocenie Sądu zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powodowej okazał się niezasadny. Do akt sprawy złożono bowiem umowę cesji wierzytelności z dnia 3 grudnia 2018 roku wraz z załącznikiem nr 1 do aneksu nr (...) z dnia 1 października 2019 roku. Z przedłożonych dokumentów w sposób jasny wynika, jaka wierzytelność została przeniesiona na powódkę – w treści aneksu nr (...) z dnia 1 października 2019 roku wskazano, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przełała na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wierzytelności zawarte w załączniku nr 1 do aneksu, zgodnie z punktem 2.2 umowy cesji (k. 17-19; k. 73-74). W rzeczonym załączniku wymieniona została zaś wierzytelność wobec P. N. (1) wynikająca z umowy o numerze (...) z dnia 22 marca 2019 roku na kwotę 1.000 złotych (k. 19; k. 70-72). Zarzuty strony pozwanej odnośnie numeru pożyczki nie zasługiwały na uwzględnienie. Należy zauważyć, że w treści umowy pożyczki z dnia 22 marca 2019 roku (k. 29) w pierwszym wierszu co prawda wskazano numer pożyczki „ (...)”, to jednak w 12 wierszu wskazano numer pożyczki „ (...)”, który jest tożsamy z numerem pożyczki objętej cesją wierzytelności (k. 19 i k. 71). Różnica między numerami pożyczki wskazanymi w treści samej umowie wynika z użycia prefiksu „22” będącego numerem technicznym utożsamiającym umowę z danym krajem oraz indywidualnym numerem klienta, na co zwróciła uwagę strona powodowa (k. 68). Niemniej, nie może być wątpliwości, iż numer „ (...)” odnosi się umowy pożyczki z dnia 22 marca 2019 roku na kwotę 1.000 złotych zawartej między (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a P. N. (1), skoro wynika to z treści samej umowy pożyczki. Zatem nie może być wątpliwości, że umowa cesji obejmowała rzeczoną wierzytelność, skoro w na liście wierzytelności znalazła się wierzytelność wynikająca z umowy o numerze (...) przysługującej wobec P. N. (1).

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że strona powodowa udowodniła, że nabyła od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wierzytelność wobec P. N. (1) wynikającą z umowy pożyczki numer (...).

Strona powodowa w ocenie Sądu wykazała również, że pomiędzy pozwanym a jej poprzednikiem prawnym doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki i jej wykonania – przeniesienia na własność pozwanego będącej przedmiotem umowy kwoty 1 000 złotych.

Do skutecznego zawarcia umowy pożyczki konieczne jest ustalenie, że doszło do złożenia skutecznych oświadczeń woli dwóch stron: pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób

dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Zgodnie zaś z art. 61 §1 i § 2 oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (§1). Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§2). Przepis ten wyraża zasadę swobody formy, wedle której wola osoby skierowana na wywołanie zamierzonego skutku prawnego związanego z dokonywaną czynnością prawną, może być uzewnętrzniona w każdy dowolny sposób, ujawniający ją tak, że staje się dostatecznie zrozumiała dla adresata. W konsekwencji ujawnienie woli osoby dokonującej czynności prawnej może nastąpić także w sposób dorozumiany, przez jakiegokolwiek zachowanie się, uzewnętrzniające tę wolę w sposób obiektywnie zrozumiały, które wyraża wolę wywołania skutków prawnych, objętych treścią czynności prawnej. Złożenie oświadczenia może być zarówno jednostkową czynnością, jak i całym procesem zachowań podmiotu składającego to oświadczenie, o ile w oparciu o całokształt okoliczności można podmiotowi składającemu oświadczenie przypisać zamiar wywołania określonych skutków prawnych, czyli gdy zachowanie to niesie za sobą określony komunikat mający wywołać skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2017r., sygn. akt IV CSK 179/16, Legalis 1587604). Przepis ten umożliwia zatem składanie oświadczeń woli skutkujących np. zawarciem umowy w formie elektronicznej. Aby jednak mówić, że doszło do czynności prawnej polegającej na zawarciu umowy konieczne jest w pierwszej kolejności ustalenie, że doszło do złożenia dwóch zgodnych oświadczeń woli, a następnie, że oświadczenia te były skuteczne. Czym innym jest bowiem ustalenie, że doszło do faktu złożenia oświadczenia woli, a czym innym ustalenie, że oświadczenie to było skuteczne. O fakcie złożenia oświadczenia woli decydują w szczególności okoliczności, czy składający oświadczenie w ogóle wyraził swoją wolę – w zasadzie w dowolnej formie, o ile forma ta w wystarczający sposób wolę tę ujawniła oraz czy oświadczenie to doszło do adresata w rozumieniu art. 61 § 2 k.c. Natomiast o skuteczności złożonego oświadczenia decydują w szczególności takie okoliczności, jak zdolność do czynności prawnych, forma czy należyte umocowanie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zaofiarowany przez stronę powodową materiał dowodowy sprawy dał podstawy do przyjęcia, że pozwany złożył skuteczne oświadczenie woli w formie elektronicznej, skutkujące zawarciem umowy pożyczki, z której powód wywodził swoje roszczenie oraz że na własność strony pozwanej została przeniesiona wskazana w umowie kwota.

Stosownie do postanowień Umowy Ramowej pożyczki warunkiem złożenia wniosku o udzielenie pożyczki i jej otrzymania było dokonanie przez pożyczkobiorcę rejestracji na stronie internetowej oraz utworzenie konta użytkownika, które jest aktywne w momencie składania wniosku o udzielenie pożyczki (§ 6 umowy). Wypełniając formularz internetowy klient zobowiązany był podać następujące dane: imię i nazwisko (z użyciem polskich znaków), numer PESEL, serię i numer dowodu osobistego, datę ważności dowodu osobistego, adres zameldowania, adres korespondencyjny, adres poczty elektronicznej, aktualny numer telefonu komórkowego oraz nazwę banku, z którego zamierza dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację, określenie źródła i wysokości uzyskiwanego dochodu, wskazanie danych adresowych i kontaktowych pracodawcy, wykształcenie, informacje dotyczące posiadanego zadłużenia, informacje o swojej sytuacji finansowej (ilość spłacanych pożyczek i/lub kredytów, własność nieruchomości, trwające postępowania egzekucyjne, źródła dochodów, średnie miesięczne wydatki) oraz celu pożyczki, a ponadto klient zobowiązany był potwierdzić, że zapoznał się z ramową umową pożyczki oraz z regulaminem, zamieszczonymi na S. internetowej pożyczkodawcy (§ 6 ust. 2 umowy). W celu potwierdzenia rejestracji za pomocą przelewu potwierdzającego rejestrację, klient zobowiązany był dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację na konto bankowe pożyczkodawcy, wpisując w tytule przelewu tekst zgodny z komunikatem otrzymanym drogą elektroniczną po poprawnym wypełnieniu formularza internetowego. W przypadku, gdy klient posiada indywidualne konto bankowe w banku niewymienionym na stronie internetowej pożyczkodawcy, pożyczkobiorca zobowiązany jest dokonać przelewu potwierdzającego rejestrację zgodnie z instrukcją zamieszczoną na stronie internetowej pożyczkodawcy (§ 6 ust. 8 umowy). Pożyczkobiorca w celu potwierdzenia rejestracji miał możliwość dokonania weryfikacji rachunku bankowego za pośrednictwem usługi (...), której zasady działania zostały wyjaśnione na stronie internetowej, przy czym pożyczkobiorca uprzednio wyraził zgodę na przeprowadzenie weryfikacji rachunku bankowego we wskazany powyżej sposób. W przypadku weryfikacji rachunku bankowego za pośrednictwem usługi

instantor, pożyczkobiorca zwolniony był z obowiązku dokonywania przelewu potwierdzającego rejestrację (§ 6 ust. 9 umowy). Po otrzymaniu przez pożyczkodawcę przelewu potwierdzającego rejestrację lub dokonaniu przez pożyczkobiorcę weryfikacji rachunku bankowego za pośrednictwem usługi (...), rejestrację uważało się za zakończoną, a klient otrzymywał tymczasowe hasło do logowania na stronie internetowej na adres poczty elektronicznej podany w formularzu internetowym, a także zyskuje status pożyczkobiorcy (§ 6 ust. 10 umowy). Niezwłocznie po złożeniu wniosku o udzielenie pożyczki, przed zawarciem umowy pożyczki, pożyczkodawca był zobowiązany udostępnić pożyczkobiorcy (na trwałym nośniku) formularz informacyjny dotyczący pożyczki objętej wnioskiem pożyczkobiorcy, przy czym udostępnienie to nastąpi w formie pliku (...) umożliwiającego zapisanie na komputerze pożyczkobiorcy, na adres poczty elektronicznej pożyczkobiorcy podany w formularzu rejestracyjnym (§ 8 ust. 2 umowy). Całkowity koszt udzielenia pożyczki był równy kwocie wskazanej w tabeli opłat (§ 8 ust. 3 umowy). Umowa pożyczki wchodziła w życie w momencie, w którym pożyczkodawca podjął decyzję o udzieleniu pożyczki i poinformował o tym pożyczkobiorcę w sposób i w trybie określonym w ramowej umowie pożyczki (§ 10 umowy). Pożyczkodawca wypłacał pożyczkę pożyczkobiorcy, przelewając pożyczkę na indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy od razu po wejściu w życie umowy pożyczki (§ 10 ust. 3 umowy).

W celu wykazania faktu zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki powód złożył wydruk z ramowej umowy pożyczki regulującej zasady udzielania pożyczek i ich zwrotu, tabelę opłat, wydruk umowy pożyczki, wydruk formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego, regulamin świadczenia przez (...) sp. o.o. usług drogą elektroniczną, potwierdzenie transakcji – wypłaty na wskazany w umowie numer konta bankowego kwoty pożyczki w wysokości 1.000 zł. Nadto powód wniósł o zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia elektronicznego wyciągu z historii rachunku bankowego (...) obejmującej okres od dnia 22 marca 2019 roku do dnia 24 marca 2019 roku, pod rygorem zastosowania skutków określonych w art 233 § 2 k.p.c. Strona pozwana nie wykonała powyższego zobowiązania. W piśmie procesowym z dnia 21 września 2021 r. strona pozwana wskazała, że nie ma już dostępu do wskazanego rachunku bankowego. Podkreślenia wymaga zatem fakt, iż strona pozwana nie zaprzeczyła, by nie był to rachunek bankowy należący do pozwanego. Wskazując, iż nie ma już do niego dostępu, strona pozwana w ocenie Sądu potwierdziła, że był to rachunek bankowy pozwanego.

Przepis art. 231 k.p.c. stanowi, że sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). Domniemanie faktyczne przewidziane w art. 231 k.p.c. jest środkiem pozwalającym ustalić określony element stanu faktycznego, konstruowany z uwzględnieniem reguł art. 233 § 1 k.p.c., a tym samym należy do kręgu czynności dotyczących ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Może mieć więc zastosowanie, gdy faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy nie można udowodnić wprost za pomocą dostępnych środków dowodowych lub przeprowadzenie dowodów na taką okoliczność byłoby istotnie utrudnione - w takiej sytuacji, na podstawie całokształtu materiału dowodowego, opierając się na innych, udowodnionych faktach, sąd może wyprowadzić logiczny wniosek co do zaistnienia tego innego faktu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 grudnia 2020 roku, I CSK 34/19). Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 233 § 1 k.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zgodnie natomiast z przepisem art. 233 § 2 k.p.c. sąd oceni na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Stanowisko, że „nikt nie może być zobowiązany do dowodzenia przeciwko sobie” nie tylko jest niezgodne z zasadą prawdy materialnej, wysłowionej w art. 3 k.p.c., ale i pomija obowiązek procesowy stron wynikający z art. 248 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem każdy zobowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód istotny dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne. Strona nie może ponadto odmówić przedstawienia dokumentu, jeżeli szkoda, na którą byłaby przez to narażona, polega na przegraniu sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2015 roku, III CSK 483/16). Konsekwencją prawną wobec sytuacji niedostarczenia dowodu do sądu przez powoda czy pozwanego, czy też wobec wszelkich przeszkód stawianych przez stronę podczas przeprowadzania postępowania dowodowego, jest ocena takich zachowań przez sąd na podstawie zasady swobodnej oceny, czyli według doświadczenia życiowego sądu oraz reguł logiki. To sąd zatem ma ocenić, jakie znaczenie nadać zachowaniu strony polegającym na niedostarczeniu dowodu do sądu, czy też innym przeszkodom

stawianym przez stronę podczas przeprowadzania dowodów. Biorąc pod uwagę ogólną regułę, na podstawie której strony obowiązane są przedstawiać sądowi dowody potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy oraz dawać wyjaśnienia zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek (art. 3 k.p.c. i 232 k.p.c.), należy stwierdzić, że nieuzasadniona odmowa strony, stanowiąca przeszkodę w przeprowadzeniu dopuszczalnego dowodu, może być przez sąd oceniona negatywnie dla strony odmawiającej, przy analizie ostatecznego wyniku postępowania dowodowego w sprawie - art. 233 § 2 (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 1996 roku, II CRN 197/95). Sąd, kierując się doświadczeniem życiowym oraz logiką, może przyjąć twierdzenia strony za udowodnione, mimo że nie przeprowadzono dowodów, które miały wykazać, że twierdzenia tej strony są prawdziwe. Jednakże nie przeprowadzenie tych dowodów wynikało z faktu, że dowody nie zostały dostarczone do sądu przez przeciwnika procesowego, który był w ich posiadaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 1975 roku, III CR 844/74).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że w świetle materiału dowodowego zaferowanego przez stronę powodową niezłożenie przez stronę pozwaną elektronicznego wyciągu z historii rachunku bankowego (...) obejmującej okres od dnia 22 marca 2019 roku do dnia 24 marca 2019 roku należało ocenić jako okoliczność przemawiającą na korzyść strony powodowej. Uzyskanie informacji o posiadaczu tego rachunku oraz o wpływie środków na rachunek bankowy wymagało współdziałania strony pozwanej, ponieważ informacje te objęte są tajemnicą bankową. Mając zatem na uwadze fakt, że pozwany nie zaprzeczył, by był posiadaczem przedmiotowego rachunku bankowego oraz dysponując przedłożonym przez powoda wydrukiem potwierdzenia transakcji przelewu na powyższy rachunek kwoty 1000 zł tytułem pożyczki C. (...) w dniu 22 marca 2019 r. Sąd uznał twierdzenia strony powodowej, że pomiędzy jego poprzednikiem prawnym a pozwanym doszło do zawarcia umowy pożyczki i w jej wykonaniu do przeniesienia na pozwanego własności kwoty 1 000 złotych za prawdziwe i udowodnione. Za uznaniem powyższych faktów za udowodnione przemawia również fakt wygenerowania wydruków ramowej umowy pożyczki, umowy pożyczki, formularza informacyjnego, potwierdzenia wypłaty kwoty pożyczki. Fakt ich wygenerowania świadczy bowiem o tym, że doszło do skutecznego złożenia przez strony umowy oświadczeń woli o zawarciu umowy. Gdyby bowiem pozwany nie posiadał aktywnego konta na stronie internetowej pożyczkodawcy i nie złożył za pośrednictwem tego konta wniosku o udzielenie pożyczki i gdyby wniosek ten nie został uwzględniony, nie doszłoby do wygenerowania powyższych wydruków. Pozwany nie podniósł ani nie udowodnił, aby ujęte w ramowej umowie pożyczki dane osobowe pozwanego (imię i nazwisko, seria i numer dowodu osobistego, numer PESEL i adres zamieszkania) pożyczkodawca mógł uzyskać od innej osoby niż pozwany. Sam natomiast fakt, że przybierający postać pisemną wydruk nie spełnia warunków dokumentu urzędowego ani dokumentu prywatnego, nie oznacza, że nie może on stanowić dowodu w sprawie. Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera zamkniętego katalogu środków dowodowych i dopuszczalne jest skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie jest to sprzeczne z przepisami prawa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że przepis art. 309 k.p.c. może mieć zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r. I CSK 138/08 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2016 roku, V CSK 13/16).

Odnosząc się natomiast do zarzutu niewykazania zasadności żądania pozwu wskazać należy, że strona powodowa domaga się zapłaty kwoty 1270 złotych, która to kwota obejmuje: kapitał pożyczki (1 000 zł) oraz prowizję (270 zł). Wysokość należności z tytułu kapitału i prowizji wynika wprost z umowy.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, że wobec twierdzeń powoda co do wysokości zadłużenia udokumentowanych przedstawionymi wydrukami, pozwany zobligowany był do podniesienia twierdzeń i zarzutów oraz naprowadzenia dowodów na okoliczności zwalniające go z obowiązku zapłaty. Pozwany obowiązkowi w tym zakresie nie sprostał. Jeżeli strona kwestionuje prawdziwość lub wiarygodność faktów zawartych w dokumentach lub wydrukach komputerowych, winna podnieść konkretne zarzuty co do ich treści oraz naprowadzić dowody, które pozwolą na poczynienie odmiennych od twierdzeń strony powodowej ustaleń faktycznych. Pozwany tymczasem, poza wskazaniem, że żądanie pozwu nie zostało udowodnione, nie podniósł żadnych konkretnych zarzutów, a w szczególności aby dokonał wpłat na poczet spłaty pożyczki, które nie zostały zaksięgowane. Dlatego też Sąd uznał zaferowane przez powódkę dowody za przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie co do wysokości

zadłużenia. W postępowaniu cywilnym zadaniem sądu jest zbadanie, czy w ramach prawa materialnego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia o żądaniu powoda, strony udowodniły fakty, z których każda z nich wywodzi skutki prawne dla niej korzystne. Wymaga to przedstawienia przez każdą ze stron twierdzeń co do istnienia bądź nieistnienia określonych faktów oraz udowodnienia tych twierdzeń. Wyrażenie wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń strony przeciwnej, względnie, co do prawdopodobieństwa zaistnienia innych jeszcze okoliczności faktycznych niż wskazane przez stronę przeciwną, bez jednoczesnego ich wykazania przy pomocy powołanych przez siebie dowodów lub udowodnienia braku wiarygodności dowodów przeprowadzonych przez drugą stronę (art. 6 KC, art. 232 KPC), nie spełnia wymogu udowodnienia własnych twierdzeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanego na rzecz powoda żadaną pozwem kwotę 1270 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym od dnia 22 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Roszczenie o odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02).

Roszczenie wynikające z będącej przedmiotem sporu umowy pożyczki stało się wymagalne na skutek upływu czasu, na jaki umowa została zawarta, z dniem 21 kwietnia 2019 roku. Pozwany pozostaje zatem w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia z tego tytułu od dnia 22 kwietnia 2019 roku, co uzasadnia żądanie zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od ww. dnia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c., składa się: opłata od pozwu w kwocie 100 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika powoda, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 ze zm.) na kwotę 270 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych.

W powołaniu powyższej argumentacji orzeczono jak w sentencji.

sędzia Małgorzata Janik-Białek